

Hebreeën 6

1a Laten wij daarom het eerste onderwijs met betrekking tot Christus laten rusten, en doorgaan tot de volmaaktheid ...

Laten we daarom van de melk over gaan op de juiste vaste spijs, om zo op te kunnen groeien van kind naar jongeling en van jongeling naar volwassene.

1b Zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God.

Het fundament: de bekering, een leer van dopen, namelijk het onderwijs dat hoort bij de waterdoop en de Geestesdoop.

2a Van de leer van de dopen, van de handoplegging.

De oplegging van handen zoals Paulus deed in Hand. 19:6 waar staat:

En nadat Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de

Heilige Geest op hen en zij spraken in vreemde talen en profeteerden."

Of in een ander geval de handoplegging zoals bij de aanstelling van de zeven mannen, waaronder Stefanus (Hand. 6:6). Zie ook Hand. 8:18 en 2 Tim. 1:6.

2b Bekering van dode werken
Dode werken zijn werken om het geweten te bevredigen in plaats van daarmee de levende God te dienen (Hb. 9:14).

Bijvoorbeeld: "ik doe maar iets in de collecte want het staat anders zo raar als ik er niets in doe."

2c Van de opstanding van de doden en van het eeuwig oordeel.

Het spreken daarover behoort ook nog bij het fundament. Iedere gelovige dient kennis te hebben of kennis bijgebracht te worden van deze fundamentele waarheden.

3 En dat zullen wij ook doen, als God het toestaat.

Ons richten op het volkomene, op de volmaaktheid, is immers alleen maar goed mogelijk, voor wie kennis heeft gekregen van de weg daarheen.

En dat is de nieuwe en levende weg, die Jezus ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is Zijn vlees (Hb. 10:20).

4 Want het is onmogelijk om hen die eens verlicht zijn geweest, die de hemelse gave geproefd hebben en deelgenoot zijn geworden van de Heilige Geest,

5 En het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben.

In deze verzen wordt gesproken over de rijkdom aan woord en Geest, waaraan de gelovige deel krijgt.

6 En die daarna afvallig worden, weer opnieuw tot bekering te brengen, omdat zij voor zich-

zelf de Zoon van God opnieuw kruisigen en openlijk te schande maken.

Als men afvalt op zo'n manier, dat vergeving niet meer mogelijk is, dan heeft het zondigen een diepte gekregen, waardoor men los van God komt.

Men valt af van God en komt daardoor los van God. Men heeft totaal geen verbinding meer met Hem. Dan is de verlichting geweken en waar het licht verdwijnt, wordt het duister.

7 Want de aarde die de regen indrinkt, die er dikwijls op valt, en die nuttig gewas voortbrengt voor hen door wie hij ook bewerkt wordt, ontvangt zegen van God.

De gelovige wordt hier uitgebeeld als een akker, die gewas voort brengt. Voor groei is zon en regen nodig: woord en *Geest* in een dorstig hart.

Geschikt gewas zijn de deugden van Christus, de vrucht van de

Geest. En de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, zachtmoedigheid enz. (Gal. 5:22).

8 Maar de aarde die dorens en distels voortbrengt, is verwerpelijik en de vervloeking nabij, waarvan het einde tot verbranding leidt.

Doornen en distels zijn de werken van het vlees, zoals toverij en hoerelijik, dronkenschap en brasselijik en dergelijike, en wie dergelijike dingen doen, zullen het koninkrijik Gods niet beërven (Gal. 5:19/21).

Men is dan "ondeugdelijik" geworden en dat wil zeggen: zonder de deugden van Christus. Die weg leidt naar het verderf.

9 Ook al spreken wij zo, geliefden, wat u betreft zijn wij echter overtuigd van betere dingen, die met de zaligheid samenhangen.

Ook al spreken de broeders zo in deze brief aan de Hebreëen, met *indringende* en *waarschuwend*

woorden, ze worden nog steeds "geliefden" genoemd en ze zijn er van overtuigd, dat het men hen die kant niet zal op gaan.

Nee, ze zijn overtuigd van een positieve ontwikkeling: van "betere dingen, die met de zaligheid samenhangen."

Heerlijike woorden na indringende vermaningen: Geliefden! Wij zijn er van overtuigd dat het met jullie de positieve kant op gaat!

10 Want God is niet onrechtvaardig dat Hij uw werk zou vergeten en de liefdevolle inspanning die u Zijn Naam bewezen hebt, doordat u de heiligen gediend hebt en nog dient.

God is niet onrechtvaardig. Hij ziet of wij met onze woorden en werken Hem dienen (Col. 3:17) en Hij vergeet dat niet.

En Hij ziet de liefde die wij voor Zijn naam tonen door de diensten, die wij aan de heiligen bewezen hebben of nog bewijzen,

zoals ook Jezus zegt in Mt. 25:40

Voorwaar, Ik zeg u, voor zover u dit voor één van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan.

11 Maar wij verlangen ernaar dat ieder van u dezelfde inzet toont, tot volle zekerheid van de hoop, tot het einde toe.

Hier worden de Hebreëen weer tot ijver aangespoord tot het volgende gerealiseerd zal worden in hun leven, namelijk "de verwezenlijking, de volle zekerheid van de hoop" en wel "tot het einde toe".

Verwezenlijking wil zeggen dat het werkelijkheid gaat worden. En wat is dan die hoop? Zij wordt genoemd in de verzen 18b t/m 20 waar gesproken wordt van een soort wedloop, die Jezus als Voorloper is gegaan.

Dat Hij daar een "Voorloper" genoemd wordt, wil zeggen dat Hij als Eerste die weg is gegaan

en heeft gebaand met de bedoeling dat wij Hem daarin gaan volgen. Die hoop reikt tot binnen het voorhangsel en het voorhangsel is het beeld van het vlees.

Om dit goed te kunnen begrijpen lezen we in Hb. 10:20 over een "nieuwe en levende weg, die Hij voor ons heeft ingewijd, door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees".

Een weg die "ingewijd" is door Jezus als "Voorloper". Een weg die gaat door het vlees. Een weg die uitkomt in het heiligdom zoals de Hogepriester niet via het voorhangsel daarin kon komen.

Dat voorhangsel schoof Jezus niet op zij, maar daar heeft Hij een weg door heen gebaand. Het heeft te maken met Zijn vlees wat ook ons vlees is.

In het leven van alledag baande Jezus deze weg. Als Hij gescholden werd, schold Hij niet terug en als Hij leed, dreigde Hij niet.

Door zó te reageren, baande Hij – door deze nieuwe manier van reageren - een nieuwe en levende weg als Voorloper door het vlees.

En toen Hij het einde had bereikt, scheurde het voorhangsel, van boven naar beneden.

12 Opdat u niet traag wordt, maar navolgers bent van hen die door geloof en geduld de beloften beërven.

Om die hoop te kunnen verwezenlijken is nodig: geloofsijver en geduld. Niet alleen geloof maar ook geduld. Ook Abraham moest geloof en geduld oefenen tot Izaäk geboren werd.

13 Want toen God Abraham de belofte deed, zwoer Hij bij Zichzelf, omdat Hij bij niemand die hoger was, kon zweren.

14 Hij zei: Voorzeker, rijk zal Ik u zegenen, overvloedig zal Ik u in aantal doen toenemen.

15 En zo heeft hij de belofte verkregen na daar geduldig op gewacht te hebben.

Abraham verloor het geloof en de moed niet ondanks dat hij merkte dat zijn lichaam verstorven was. En Sara's moederschoot was ook verstorven (Rom. 4:19/22).

16 Mensen zweren immers bij Iemand die hoger is dan zichzelf, en de eed, die hun tot bevestiging dient, is het eind van alle tegenspraak.

17 Omdat Hij aan de erfgenamen van de belofte overvloediger de onveranderlijkheid van Zijn raadsbesluit wilde bewijzen, heeft God die bekrachtigd met een eed

Wij worden hier "de erfgenamen van de belofte" genoemd en het geloof en het geduld van Abraham wordt ons hier ter navolging gesteld.

18 Opdat wij door twee onveranderlijke dingen, waarin het onmogelijk is dat God zou lie-

gen, een sterke troost zouden ontvangen, wij die bij Hem de toevlucht genomen hebben om de hoop die voor ons ligt, vast te houden.

Twee onveranderlijke dingen: (1) God beloofde Abraham een zoon en zwoer bij Zichzelf dat dit zou gebeuren, hoewel Abraham vele jaren op de vervulling van die belofte heeft moeten wachten. (2) Het andere onveranderlijke is, dat God niet liegen kan.

Hierin ligt voor ons een krachtige aansporing om de hoop te grijpen, dat wij het einde van die weg, die Jezus als Voorloper door het voorhangsel - dat is zijn vlees - gebaad heeft, door geloof en geduld zullen bereiken.

Daarvoor zullen wij met betoon van alle ijver door het geloof de deugd schragen (2 Petrus 1:5).

Deze weg is een ontwikkeling in- en een toename van de deugden van Christus, de vrucht

van de Geest, de goddelijke natuur.

19 Deze hoop hebben wij als een anker voor de ziel, dat vast en onwrikbaar is en reikt tot in het binnenste heiligdom, achter het voorhangsel.

De sterke tros waaraan het anker der hoop verbonden is, gaat - zoals vers 19 het zo mooi in enthousiaste scheepstaal uitbeeldt - uit van de ziel van ons levensschip en is uitgeworpen als een veilig en vast anker, dat reikt tot achter het voorhangsel.

20 Daar is de Voorloper voor ons binnengegaan, namelijk Jezus, Die naar de ordening van Melchizedek Hogepriester geworden is tot in eeuwigheid.

Let wel op het woord "Voorloper". Wij mogen Hem op deze gebaande weg volgen. God is getrouw, zijn beloften falen niet.

Wij mogen navolgers zijn van hen, die door geloof én geduld het beloofde hebben verkregen.

Geprezen zij onze hemelse Ho-
gepriester Jezus Christus, die
ons volkomen gelukkig kan ma-
ken, daar Hij altijd leeft om voor
ons te pleiten (Hb. 7:25).

Priester in eeuwigheid naar de
ordening van Melchisedek.
Over Melchisedek meer in het
volgende hoofdstuk.